

Depășirea fenomenologiei clasice în filosofia creștină contemporană, autoare

Ramona Bujor

Într-un timp când postmodernismul și-a luat dreptul de a pune în discuție, prin ceea ce se numește deconstrucție, categoriile care păreau a exprima adevăruri fundamentale, cucerite de gândire de-a lungul drumului istoric, este aproape imposibil de a mai încerca o clasificare a științelor, cum au făcut Aristotel în *Metafizică* sau René Descartes în *Principiile filosofiei*. Există o amplă diversificare a științelor, mai ales a celor numite de către Wilhelm Dilthey, ale spiritului, și chiar dacă obiectul lor general este același – omul și raporturile sale cu istoria, societatea, valoarea, semenul, sinele-însuși – într-un cuvânt “lumea” – , ele se delimitează, reciproc, prin metodele proprii de cercetare și prin sectoarele restrânse pe care le constituie ca obiecte de studiu. Astfel, sub denumirea de “filosofie” o serie de discipline / științe își desfășoară activitatea: istoria filosofiei, axiologia, filosofia culturii, hermeneutica, filosofia religiei, filosofia științei, științele comunicării etc.

Argumentele demonstrative ale lucrării sunt centrate pe silogismul regresiv, ca modalitate de a raționa: se urcă de la concluzie la premise, de la cauzat la necauzat, de la condiționat la necondiționat. Punctul terminus ar fi Ființa supremă: temei al tuturor lucrurilor fără a mai cere, la rândul ei, un alt element întemeietor.

Gândind conceptul de Dumnezeu, nu înseamnă implicit că Ființa supremă, - conținutul conceptului -, are și *existența*. Fapt completat chiar de concepția filosofului: Dumnezeu este o *idee*, pe care se fundamentează ideea de nemurire și ideea de libertate, și ca idee, ea are numai o funcție regulativă, unificatoare a principiilor intelectului, însă, fără a avea nici un corespondent în realitatea experiențe.

Autoarea propune în prima parte a lucrării o analiză a eșecului fenomenologiei clasice, prin ceea ce numește inconsistența fenomenologiei lui Husserl, și slaăbiciunile ontologiei fenomenologice fundamentale a lui Martin Heidegger. În Partea a Doua lucrării autoarea propune o Răsturnare (Kehre) creștină a fenomenologiei clasice.

În cuprinsul volumului întâlnim analize precum:

Fenomenul saturat în opoziție cu insuficiența evidentă a cogito-ului

LOGOS-ul ioaneic și „Întunericul” logos-ului grec

Condițiile de posibilitate ale hermeneuticii mistice sau limbajul hristologic

Timpul- o perspectivă a fenomenologiei creștine sau arvuna lui „aici” către împărăția veșnică

De la lume la creație –o hristologie a creației

„Trăirile” cogito-ului creștin din perspectiva noii fenomenologii

Smerenia ca putință de a fi prin experiența nimicniciei

O altă putință de a fi a trupului: Trupul înduhovnicit

De la indiferența lumină a lumii la iubitoare și îndumnezeitoare Lumină Dumnezeiască

Etica creștină: Diferența fenomenologică între Vechiul Testament și Noul Testament

Iubirea- Singura modalitate autentică de a fi „împreună- moștenitori